

Az őzike új munkahelye

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy őzike. Az őz fiatal volt és új munkát keresett magának. Előző munkája az volt, hogy segített az állatoknak: a mókusoknak makkot cipelni, a süniknek almát. Eközben pillantotta meg a hirdetést, melyen a Mikulás segédet keresett magának.

Most aztán megtalálta a neki való helyet, ugyanis az őz úgy gondolta, a Mikulás mellett neki igazán jó volna. El is indult a hirdetésben szereplő helyre. Ment, mendegélt. Útja közben találkozott egy másik őzzel és megkérdezte tőle:

- Nem tudod, merre van a Mikulás?
- De tudom – felelte az – Gyere csak velem, én is arra tartok! – Most együtt mentek visszafelé.
- Miért megyünk visszafelé? – kérdezte a mi őzünk.
- Azért barátom, mert nem erre van a Mikulás városkája.

Ballagtak.

- Megérkeztünk már? – faggatózott a mi őzünk.
- Még nem, de mindjárt ott vagyunk.
- Ott vagyunk már? – kíváncsiskodott még mindig az őzike.
- Igen, itt vagyunk a Mikulás városában – felelt a másik őz.
- Remek, köszönöm, akkor én megyek a Mikuláshoz – ezzel az őz bejelentkezett a portánál.

Egy kis tündérke állt ott.

- A Mikulásnak nem kellene egy jó segéd? – kérdezte a tündértől.
- De kell, jókor jössz, mutatom merre van az a jóember – vezette az őzet a Mikuláshoz.

Télapó egy nagy széken ült.

- Ho-ho-ho-ho, egy őz! Szeretnél hű társam lenni? – kérdezte az öreg nagyszakállú.
- Hát persze, azért jöttem – felelte.
- Akkor mi a neved, te piros orrú szarvas?
- Rudolf.
- Gyere Rudolf, várnak ránk a gyerekek – simogatta meg Mikulás Rudolf fejét.

Az első házhoz odaértek, gyorsan berakták a fa alá az ajándékot, a Mikulás megette a sütit, megitta a tejcit és így mentek tovább a többi házhoz. Ez lett az őz új munkája.